

Olje- og energidepartementet

Dato: 23. august 2022
Deres ref: 22/756
Vår ref: FNB

Høring – NOU 2022:3 På trygg grunn

Det vises til Gjerdrumsutvalgets forslag i ovennevnte utredning som departementet har sendt på høring.

Om Maskinentrepenørenes Forbund (MEF)

MEF er en frittstående bransje- og arbeidsgiverorganisasjon som representerer mer enn 2300 små, mellomstore og store bedrifter. Hovedtyngden av medlemsbedriftene driver maskinell anleggsvirksomhet, men forbundet organiserer også skogs-entreprenører, brønnborere og gjenvinnings- og avfallsbedrifter. Samlet omsetter medlemsbedriftene for over 90 mrd. kroner i året og sysselsetter mer enn 40 000 arbeidstakere. MEF har egen hovedavtale med LO/Norsk Arbeidsmandsforbund (NAF) og tariffavtaler med NAF og Fellesforbundet.

Vi vil gi følgende innspill:

Kartlegging

God kartlegging for å avdekke hvilke områder som er utsatt for risiko for skredfare, er et sentralt virkemiddel for å unngå at det bygges eller gjennomføres tiltak i skred-utsatte områder og for å iverksette sikringstiltak.

Tilbakemeldingene fra våre medlemmer er at NVEs kart ofte er grove og gir lite informasjon om grunnforholdene. Disse kartene kan med fordel oppgraderes. Det meldes også fra medlemmer at kommunene besitter mye lokalkunnskap om grunnforholdene som en bør forsøke å innhente for å forbedre kartene.

Vi er enig med utvalget at det pr. i dag ikke er god nok oversikt over risikoen knyttet til kvikkleireskred i Norge. Vi støtter utvalget i deres anbefalinger om en bedre kartlegging og utvikling av nye kvikkleirekart med større presisjon en i dagens kart.

Ansvar for håndtering av kvikkleireskredrisiko

Det erfares at kommunene i dag generelt ikke har tilstrekkelig geoteknisk fagkunnskap. Tilgangen på geologer og andre geoteknikere er også begrenset, noe som er en utfordring både for byggenæringen, anleggsnæringen og for det offentlige, spesielt kommunene. Mange kommuner har heller ikke de nødvendige ressursene til å lønne slik kompetanse. Dette gjelder spesielt i mindre kommuner.

NVE er nasjonal skredmyndighet, og har i dag ansvar for å bistå og veilede kommunene og andre myndigheter med å forebygge skader fra skred. Vi er enig med utvalget i at NVE må styrkes budsjettmessig slik at de i større grad enn i dag kan gi nødvendig bistand til kommunene i deres planarbeid og arbeidet med å forebygge skred.

Vi er enig i at det er et behov for å tydeliggjøre de ulike myndighetenes ansvar og rolle samt styrke koordineringen mellom disse slik at det blir mye klarere hvilke oppgaver de og hva en kan forvente av bistand.

Vi støtter også utvalgets forslag om å pålegge kommunene plikt til å informere grunneiere hvor utredninger viser et det foreligger et overvåknings- og sikringsbehov, og at NVE må informeres om dette.

Risiko- og sårbarhetsanalyse

MEF støtter utvalget i at kommunenes arbeid med ROS-analyser i planprosessene må styrkes.

Arealplanlegging

Krav til sikkerhet mot fare som følge av naturforhold bør først og fremst ivaretas i arealplanleggingen. I forbindelse med utarbeiding av arealplaner, spesielt i områder hvor en planlegger utbygging eller andre inngrep, skal det foretas risiko- og sårbarhetsanalyser som inngår som en del av konsekvensutredningen. En kartlegging av grunnforholdene og deres egnethet, vil være en sentral del av dette.

Våre medlemmer melder om at det ofte i reguleringsplaner ikke er blitt tatt tilstrekkelig hensyn til hvor det kan oppstå flomveier. Dette er viktig informasjon når en skal kartlegge risikoen for ras og skred i et område, og eventuelt hvilke kompenserende tiltak som må etableres for å oppnå tilstrekkelig sikkerhet.

Vi er enig i utvalgets forslag om at plan- og bygningsloven § 28-1 (byggegrunn, miljøforhold mv.) omgjøres til en fellesbestemmelse som flyttes frem i loven. Vi er usikre på om endringen vil ha noen merkbar virkning, men bestemmelsens nåværende plassering, gir inntrykk av at grunnforhold er et tema som først og fremst skal avklares i byggesaken. Ved å flytte bestemmelsene til lovens generelle bestemmelser i kap. 1, vil det i hvert fall gis et tydelig signal om at grunnforhold skal ivaretas i planprosessen. Det må unngås situasjoner hvor usikre grunnforhold avdekkes først i byggesaken.

Det er viktig at kommunene har en aktiv og løpende oppfølging av sine arealplaner, og gjør de undersøkelser og endringer som er nødvendig dersom det avdekkes, mistenkes eller rapporteres om usikre grunnforhold. Dette er for å sikre at gjeldende arealplaner er oppdaterte og at det ikke planlegges byggeaktivitet på grunn med uavklarte grunnforhold.

Videre må grunnforholdene framkomme tydelig i kommunenes arealplaner. Vi er enig med utvalget i at aktsomhetsområder og faresoner bør markeres som hensynsoner.

For øvrig er vi enige med utvalget i at gjeldende regelverk og rammeverk inkl. bestemmelsene om innsigelse, bør være tilstrekkelig til å overvåke manglende ROS-analyser i kommunenes planlegging. Det som er viktig er at de ansvarlige myndigheter aktivt følger opp disse reglene. Videre at Statsforvalteren og NVE gis nok ressurser til å kunne følge opp den kommunale planleggingen når det gjelder grunnforhold. Videre støtter vi utvalget i at det ikke er behov for å endre dagens ansvarsfordeling mellom de ulike forvaltningsnivåene.

Vi er enig i at det bør arbeides videre med å sammodne kommunenes tilgang til planinformasjon slik at den blir lett tilgjengelig for allmenheten.

Erfaring; Grunnundersøkelser, prosjektering, kompetanse og ansvar

Våre medlemmer melder om at rapportene fra konsulent om grunnundersøkelsene ofte ikke er tilstrekkelig gode og etterlyser at avklaringene må skje tidlig i planleggingen før utførelse igangsettes. Eksempler på svakheter er:

- Undersøkelsene som ligger til grunn for rapporten er i mange tilfeller ikke grundige nok. Det er f.eks. ikke prøveboret dypt nok. Når entreprenøren begynner å grave avdekker en så i ettertid at de faktiske grunnforholdene ikke stemmer med hva som er prosjektert.
- Lite åpenhet om innholdet i rapportene hvor det foreligger flere rapporter. Byggherren har f.eks. bestilt en ny rapport som gir et bedre bilde av grunnforholdene enn den første.
- Konsulenten har tilstrekkelig kvalifikasjoner, men mangler lokalkunnskap. Konsekvensen kan være at det ikke prøveborres dypt nok eller tett nok og at en ikke avdekker hvilke masser det er i grunnen.

De ovennevnte forholdene kan resulterer i et svakt beslutningsgrunnlag. Når entreprenøren så starter sine arbeider, viser det seg at massene kanskje ikke er slik rapporten forutsatte og slik prosjekteringen har lagt til grunn.

Byggesaksbestemmelsene – søknadsplikt

Utvalget foreslår å stramme inn bestemmelsene om søknadsplikten, jfr. byggesaksforskriften § 4-1 bokstav f, punkt 7 nytt siste punkt som unntar mindre fyllings- og planeringsarbeider med følgende tilføyelse: «I områder markert i kartet «mulighet for marin leire» (MML) eller under marin grense for områder som ikke har dekning for MML, må tiltaket ikke føre til mer enn 1,0 m avvik fra opprinnelig terrengnivå.»

Vi er usikre på om en slik generell innstramning vil ha nevneverdig betydning og om det er rette veien å gå. Tiltakene bør i stedet tilpasses konkrete forhold, fremfor å etablere generelle krav.

Tiltak på områder med marin leire kan medføre risiko. Men vi støtter ikke forslaget slik det er utformet da konsekvensen av at mindre avvik mer enn 1,0 meter fra opprinnelig terrengnivå vil innebære søknadsplikt med krav om ansvarlige foretak i alle funksjonene, sannsynligvis uavhengig kontroll og krav om byggesaksgebyr med de økte kostnader det medfører fremfor en tilpasset saksbehandling. Hvis kommunen mener at grunnforholdene bør ligge i tiltaksklasse 2 eller 3, vil det også bli krav om ingeniør i den utførende entreprenørbedriften for mindre tiltak som ikke er nødvendig og som de fleste entreprenørbedriftene ikke har, jf. byggesaksforskriften kap. 11.

Vi stiller også spørsmål med hva som menes med «*mulighet for marin leire*» som er foreslått som et kriterium i bestemmelsen. Formuleringen er uklar og vil bli vanskelig å ta stilling til. Hvem skal avklare om det er en slik mulighet og hvor mye som skal til for at det foreligger en «mulighet»?

Utfordringen med gjeldende byggesaksbestemmelser i plan- og bygningsloven at de operer kun med to sakstyper når det gjelder terrenginngrep; Enten full søknad eller unntak. Loven legger mao. liten vekt på å tilpasse byggesaksbehandling når det gjelder terrenginngrep. Heller ikke lovens § 20-4 bokstav e som gir kommunen en mulighet til å tilpasse saksbehandlingen. Vår erfaring er at kommunene generelt er lite villige til å benytte denne bestemmelsen.

Vi mener det er et behov for å gjennomgå lovens kap. 20-1 om søknadsplikt når det gjelder terrenginngrep og flytting av masser for å få til en mer tilpasset byggesaksbehandling for

slike tiltak enn hva tilfellet er i dag. Terrenginngrep og flytting av masser er som oftest tiltak av svært forskjellig art og med ulike utfordringer.

Vi opplever for øvrig at kommunene stort sett er flinke til å informere innbyggerne om hvilke tiltak som er søknadspiktig. Utfordringen er at reglene om søknadsplikt er kompliserte og vanskelig å formidle på. Dessuten vil ikke strengere regler om søknadsplikt alene hindre at noen graver eller fyller masser på kritiske steder uten å foreta de nødvendige undersøkelsene på forhånd.

Byggesaksbestemmelsene – overvann

Vi er enig med utvalget i at overvannstemaet bør løftes inn på et høyere plannivå, både i områderegulering og i kommuneplan.

Byggesaksbestemmelsene – Ansvarsfordeling og ansvarsrettsystemet

Når det gjelder ansvarsreglene i plan- og bygningsloven viser vi til det vi skrev i våre innspill til Gjerdrumutvalget 10. august 2021:

«I byggeprosjekter er det byggherren som har ansvaret. Dette må tydeliggjøres i regelverket og informeres om fra byggesaksmyndighetenes side. Byggesaksreglene i gjeldende plan- og bygningslov pulveriserer med krav om ansvarsrett for søker, prosjekterende, utførende og kontrollerende bidrar til uklare ansvarsforhold og i verste fall en pulverisering av det offentligrettslige ansvaret. Dette er med på å bidra til uklarheter eller misforståelser omkring hvem på utbyggersiden som har ansvaret for at grunnforholdene blir ivaretatt.

Det regjeringsoppnevnte Byggkvalitetutvalget har i sin rapport Forsvarlig byggkvalitet – Kompetanse, kontroll og seriøsitet (2020) gjennomgått ansvarsreglene og anbefaler i sin rapport at det må bli tydeligere i plan- og bygningsloven hvem som har det offentligrettslige ansvaret. De viser til at dagens ansvarsregler, der mange aktører må påta seg ansvar overfor myndighetene, bidrar til uklarheter og ansvarspulverisering. Dette offentligrettslige ansvaret kommer i tillegg til det privatrettslige ansvaret i kontrakt.

Utvalget peker på at det er byggherre som tar initiativ til å bygge, og som har ansvar for at det bygges i tråd med regelverket, herunder plan- og bygningslovens krav til grunnforhold. Utvalget mener at en ved en entydig plassering av ansvaret overfor plan- og bygningsmyndighetene, får byggherren den sentrale rollen vedkommende skal og må ha. Kommunen får med dette én enkelt aktør å forholde seg til om hvem som har ansvaret for at reglene etterfølges. Utvalget foreslår derfor å avvikle plan- og bygningslovens 4 ansvarssystem og plassere ansvaret hos byggherren alene. Det er byggherre må sørge for å benytte profesjonelle aktører som bistår med den nødvendige kompetansen.

Dette er synspunkter vi deler og som vi mener utvalget bør ta med seg når de vurderer tiltak for å hindre skred. Tydelig ansvars plassering for ivaretagelse av grunnforholdene er et viktig element i bygge- og anleggsprosessen hvor det er behov for forbedringer.»

Begreper og klassifiseringer i forskrift, veiledere og standarder

Det er viktig å sikre riktig kompetanse i gjennomføringen av bygg- og anleggsprosjekter. Men dagens byggesaksregler i plan- og bygningsloven er som Byggkvalitetutvalget har avdekket i sin rapport, ikke tilstrekkelig egnet til å sikre dette. Dette da dagens ansvarsregler kun stiller krav om kvalifikasjoner til foretaket og ikke den som utfører arbeidene og de kan enkelt omgås.

Byggkvalitetutvalget foreslår også at byggesaksforskriftens tiltaksklassesystem avvikles da det er krevende å praktisere. Utvalget mener at kompetansekrav i stedet bør ta utgangspunkt i klasseinndelingene i byggeteknisk forskrift, som bygger på europeiske etablerte klassesystemer i standardene. Det er vi enige i.

Vi viser til at vi stadig mottar henvendelser fra medlemmer som viser til feil tiltaksklasseplasseringer i byggesaker. Konsekvensen av dette er at det stilles feil krav til kvalifikasjoner hos de ansvarlige foretakene i byggesaken. Reglene for tiltaksklasseplasseringene skjer ved skjønn som gjør det svært vanskelig å treffe riktig. Systemet er ikke egnet for å sikre riktig kompetanse i et prosjekt. Det utgjør i seg selv en risiko samtidig som en også erfaringsmessig har utestenge kvalifiserte bedrifter fordi tiltaksklasseplasseringen blir satt for høyt.

Vi er derfor enig med Byggkvalitetutvalget i at tiltaksklassesystemet bør fjernes og at det i stedes bør tas utgangspunkt i klasseinndelingene i byggeteknisk forskrift og at plan- og bygningsloven stiller krav til kompetanse på en annen måte. Her nøyer vi oss med å vise til Byggkvalitetutvalgets forslag om hvordan kvalifikasjonskrav bør stilles.

Byggesaksbestemmelsene – Kontroll av prosjektering og utførelse av byggetiltak

Vi er enig med utvalget i at kontroll av både planlegging, prosjektering og utførelse er viktige tiltak for å unngå kvikkleireskred der hvor det er en risiko for dette. Vi er også enig med utvalget når de stiller seg bak Byggkvalitetutvalgets forslag om at uavhengig prosjekteringskontroll må være gjennomført før igangsettingstillatelse gis.

Det er det overleverte produksjonsgrunnlaget som er bestillingen til utførende entreprenør og fanges ikke feil opp under kontrollen av prosjekteringen, vil den kunne videreføres i utførelsen. Det er derfor viktig at kontrollen av prosjekteringen er grundig nok til å fange opp feil og at kontrollerende har rett kompetanse til å avdekkefeil. I tillegg til dette vil en bedre samhandling mellom prosjekteringsleddet og utførelsesleddet kunne bidra til at en finner gode løsninger som fungerer i praksis.

Vi mener derfor at kontroll av prosjekteringen bør styrkes, spesielt i de tilfeller hvor grunnforholdene ikke er avklarte eller hvor det er fare for kvikkleie.

Kursing av utførende entreprenører

Utvalget foreslår egne kurs tilpasset entreprenører som har behov for mer kunnskap om arbeid i kvikkleireområde. Det foreslås også at det bør innføres et sertifikat for å kunne gjennomføre gravearbeider i utvalgte områder.

Vi mener det er et godt tiltak å utvikle kurs for å øke kunnskapen om arbeider i kvikkleireområder. Dette er kurs som bransjen selv bør utvikle og et tiltak som vi støtter.

MEF-skolen tilbyr i dag et stort utvalg av kurs-, skole- og seminarkonsepter tilpasset anleggsentreprenørenes behov. Skolen har bl.a. et utstrakt samarbeid med DSB, Statens Vegvesen og Fagskolen VEA og tar gjerne på seg oppgaven å utvikle slike kurs alene eller i samarbeid med relevante aktører.

Vi er svært skeptisk til forslaget om innføringen av et sertifikat for å kunne gjennomføre gravearbeider i utvalgte områder. Håndtering av grunnforhold er generelt sett godt ivaretatt i yrkesutdanningene innen de anleggstekniske fagene.

Utdanning alene er ikke tilstrekkelig. Entreprenøren må i tillegg til formalutdanning ha god praktisk kompetanse fra gravearbeider og håndtering av masser. Dette er kompetanse som kun kan opparbeides ved å jobbe praktisk ute på anlegg med ulike masser og oppnås ikke med et teoretisk kurs. Derfor mener vi at et sertifikat som dokumenterer at en har gått på et kurs ikke vil ha noen for seg.

Håndtering og forvaltning av et sertifikatsystem vil i alle tilfeller kreve at en etablerer en administrasjon som kan håndtere utstedelse og følge opp utstedte sertifikater for å sikre at et slikt system fungerer tilfredsstillende.

Kommunenes tilsynsplikt

Ifølge plan- og bygningsloven § 25-1 plikter kommunen å føre tilsyn med at tiltak gjennomføres i samsvar med gitte tillatelser og bestemmelser gitt i eller i medhold av nevnte regelverk. Tilsynsplikten gjelder både søknadspliktige og ikke-søknadspliktige tiltak.

Som utvalget viser til, varierer kommunenes tilsynsaktivitet i stor grad. Enkelte kommuner har en godt organisert tilsynsvirksomhet mens andre kommuner har lite eller ikke tilsyn.

Vi er enig med utvalget i at det stedlige (byggeplasstilsynet) tilsynet bør økes. Men vi tror det er optimistisk å forvente økt tilsyn i kommunene kun ved å stramme inn regelverket da kommunene har begrensede ressurser.

Kompetansebehov, krav og sertifisering

Riktig utførelseskompetanse er avgjørende for at prosjekterte grunnarbeider utføres i samsvar med regelverket, tillatelser og produksjonsgrunnlaget. Riktig kompetanse ved utførelse innen grunnarbeider, er yrkesfagutdanning innen anleggstekniske fag.

I gjeldende plan- og bygningslov er utførelseskompetanse ikke ivaretatt i tiltaksklasse 2 eller 3 innen de utførende godkjenningssområder da det ikke er krav om relevant yrkesutdanning annet enn i tiltaksklasse 1, jf. byggesaksforskriften kap. 11. Kravet retter seg videre kun til foretakets faglige ledelse og ikke den som utfører selve arbeidene.

Som Byggkvalitetutvalget konkluderte med, er det gjeldene sentrale godkjenningssystem og ansvarsretter ikke tilstrekkelig egnet til å sikre riktig kompetanse i det enkelte prosjekt og kan lett omgås.

Utvalget peker på behovet for tverrfaglig kompetanse og kommunikasjon under prosjektering. Like viktig er behovet for riktige utførelseskompetanse.

MEF er enig med utvalget i at «det derfor bør stilles krav om mastergrad innen geoteknikk eller byggingeniør med geoteknikk. Utvalget ser imidlertid et behov for at det også åpnes for at personer med lang erfaring som har bygget sin kompetanse i et geoteknisk fagmiljø over flere år bør kunne godkjennes for å utføre geotekniske vurderinger», som vi er enig i.

Vi er skeptiske til innføringen av en sertifiseringsordning som skal sikre at den nødvendige kompetansen. Skal en sertifiseringsordning fungere etter sin hensikt, krever det at det offentlige gis styrings- og kontrollansvar på ordningen samt at de også har tilgang på kravspesifikasjonene og dokumentene. Det krever også et apparat med kompetanse til å håndtere ordningen. Videre må rettsikkerheten til de som søker sertifisering eller mister den ivaretas med gode prosedyrer. Vår erfaring fra andre sertifiseringsordninger, er at de som oftest begrenser seg til en overvåking av styringssystemet til vedkommende virksomhet eller personale. Vi mener at det i stedet bør vurderes andre tiltak.

Utvalget uttaler under pkt. 8-14.3:

«Tiltak som er planlagt og prosjektert med geoteknikere i prosjektet gjennomføres i praksis av entreprenører og anleggsarbeidere. I anleggsfasen vil det ofte oppstå små og store situasjoner som må vurderes konkret underveis. Det er derfor viktig at anleggsarbeiderne har grunnleggende kjennskap til hva de skal se etter og hvordan de skal opptre i ulike situasjoner når det arbeides i områder med kvikkleire. I disse tilfellene må man forutsette at

grunnforholdene er utredet i prosjekteringen, og at en dermed på forhånd vet om slik tilleggsopplæring er nødvendig i et gitt prosjekt.»

Her viser vi til det som er kommentert over vdr. anleggsteknisk utførelses kompetanse og den anleggstekniske yrkesutdanningen. Vi er enig i utvalgets uttalelse. Entreprenøren besitter ofte personale med opparbeidet praktisk erfaring på håndtering av masser, hvordan de oppfører seg samt når de må innhente ytterligere kompetanse.

Våre medlemmer kontakter eller innhente bistand fra rådgivningsfirma når det avdekkes eller oppstår usikkerhet rundt disse problemstillingene i prosjektene.

Økonomiske og administrative kostnader

Innføring av tiltak må også sees i et kostnadsperspektiv. I byggesaken må det ikke etableres overdimensjonerte byråkratiske prosesser eller krav som overgår de målsetninger en ønsker å oppnå. Dette vil fordyre gjennomføring av prosjekter og spesielt mindre prosjekter uten at en oppnår målsetningen.

Utvalgets forslag om å innføre et obligatorisk krav for tiltakshaver å legge fram en egenerklæring fra ansvarlig utførende innen geoteknikk på hvilke tiltak som faktisk er gjennomføres, er vi ikke enig i. Vi kan ikke se at dette bidrar til større sikkerhet og det skal uansett etter gjeldende regelverk utarbeides en samsvarserklæring når arbeidene er ferdig gjennomført hvor utførende bekrefter at kvalitetssikringen er utført og dokumentert iht. erklæring om ansvarsrett og foretakets kvalitetssikring samt en bekreftelse på at utførelsen er i samsvar med produksjonsgrunnlaget, jf. plan- og bygningsloven § 23-1 og byggesaksforskriften kap. 12.

Videre er vi i usikre på hva utvalget mener med «geotekniker». Siktes det til en fagarbeider med geoteknisk kompetanse eller at det må innhentes geolog?

Boring av drikkevanns- og energibrønner

Utvalget foreslår i byggesaksforskriften § 4-1 første ledd, bokstav f, nytt punkt 12: «Boring av grunnvanns- og energibrønner er ikke unntatt søknadsplikt i områder markert i kartet «mulighet for marin leire (MML)», eller under marin grense for områder som ikke har dekning for MML.»

Kommunal- og regionaldepartementet konkluderte i 2011 (ref. 11/975-2) at boring av drikkevanns- og energibrønner ikke er å anse som et vesentlig terrenginngrep, og er derfor ikke søknadspliktig. Vi kan ikke se at en slik endring av byggesaksforskriften dermed kan endre på det da dette beror på en tolkning av plan- og bygningsloven § 20-1 første ledd.

Innføring av søknadsplikt for slike tiltak vil ha som konsekvens at det vil bli stilt krav om ansvarsrett for alle aktørene som vil fordyre et slik prosjekt betraktelig.

Full byggesaksbehandling med krav om ansvarsrett for alle funksjoner er helt unødvendig og vil i alle tilfeller medføre at kostnadene for slik boring vil øke betraktelig.

Vi er ikke enig i forslaget om innføring av en søknadsplikt. Vi foreslår i stedet en enklere rapportering som ikke krever søknadsbehandling, hvor tiltakshaver på forhånd (innen en fastsatt frist) må varsle om det planlagte tiltak i forkant slik at kommunen kan fange opp aktiviteten før gjennomføring.

Grunnvannsuttak mer enn 1 kbm. /døgn skal pr. definisjon konsesjonsbehandles av NVE.

Skogsdrift

Formålet med lovgivningen om verning av skog, er å sikre foryngelse og produksjon i klimautsatte skogområder samt gi vern mot naturskader som skred, steinsprang og

skadeflom. Regelverket fastsetter grensene for verneskogen og sikrer en skogbehandling som ivaretar funksjonene til verneskogen.

Ordningen fungerer slik at hogst i verneskog skal meldes til kommunen før man igangsetter hogsten. Kommunen gir tillatelse, ofte sammen med vilkår til hogstform.

Landbruksdirektoratet og NVE har gitt signaler om at de ønsker å definere langt flere områder som verneskog enn det som er tilfellet i dag. Bakgrunnen er et generelt ønske om å begrense ras og skred.

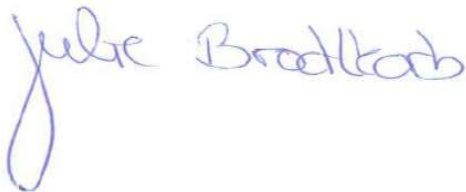
Umiddelbart kan dette virke fornuftig, men konsekvensen er at store skogsområder hvor det i dag drives hogst, blir underlagt meldeplikt og krav til søknad om planlagt uttak som vil medføre et omfattende byråkrati. Dernest kan vilkårene som settes bli så strenge at man i realiteten ikke kan drive økonomisk bærekraftig skogsdrift. Vi frykter også at verneskog som skal sikre mot ras og skred i praksis vil fingere som et fredningsvedtak. I mange tilfeller er bebyggelsen etablert lenge etter skogplantingen, slik at det vil bli reist spørsmål om hvem som skal ta kostnadene dersom det ikke kan hogges.

På den annen side er det positivt at skogens samfunnsverdi på sett og vis øker slik at det blir et poeng å ha en livskraftig skog i mange rasutsatte områder. Men NVE må definere og ta et offentlig ansvar for å definere rasområdene, slik at man kan sette inn konkrete tiltak og ikke generelt båndlegge store områder som vil stanse all skogsdrift.

Sterke restriksjoner vil måtte utløse kompensasjon fra myndighetene som følge av en dyrere drift og/eller erstatning til skogeier som ikke får utnyttet skogen sin best mulig.

Vi stiller oss selvsagt til disposisjon dersom departementet har spørsmål, ønsker å innhente erfaring fra våre medlemmer eller ønsker samtaler med oss.

Med vennlig hilsen
Maskinentreprenørenes Forbund (MEF)

Julie Brodtkorb
Administrerende direktør

Finn N. Bangsund
Leder for Næringspolitikk og Kompetanse

Tlf: 913 12 229

Epost: finn.bangsund@mef.no